

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

El Pare misericordiós

La paràbola del Pare misericordiós. Ens parla d'un pare i dels seus dos fills, i ens fa conèixer la misericòrdia infinita de Déu.

Partim del final, és a dir de la joia del cor del Pare, que diu: «Celebrem-ho, perquè aquest fill meu era mort i ha tornat a la vida, estava perdut i l'hem trobat» (v. 23-24). Amb aquestes paraules el pare ha interromput el fill petit en el moment que confessava la seva culpa: «Ja no mereixo que em diguin fill teu...» (v. 19). Però aquesta expressió és insuportable per al cor del pare, que en canvi s'afanya a restituir al fill els signes de la seva dignitat: el vestit bonic, l'anell, el calçat. Jesús no ens presenta un pare ofès i ressentit, un pare que, per exemple, diu al fill: «Ja me les pagaràs»; no, el pare l'abraça, l'espera amb amor.

Quina cosa més bonica, la tendresa del pare! La misericòrdia del pare és desbordant, sense condicions, i es manifesta fins i tot abans que parli el fill. És cert, el fill sap que s'ha equivocat i ho reconeix. L'abraçada i el bes del seu pare li fan comprendre que sempre ha estat considerat fill, malgrat tot.

És important aquest ensenyament de Jesús: la nostra condició de fills de Déu és el fruit de l'amor del cor del Pare; no depèn dels nostres mèrits o de les nostres accions, i llavors ningú no la pot prendre.

El fill gran, ell també necessita misericòrdia. Aquest fill ens representa a nosaltres quan ens preguntem si val la pena cansar-se tant si després no rebem res a canvi. Jesús ens recorda que a la casa del Pare no s'hi està per a tenir després una recompen-

sa, sinó perquè tenim la dignitat de fills responsables.

(Dimecres, 11 de maig de 2016.)

REFLEXIONS

Hospital de campanya

Estan de moda les teories ocultistes, la meditació transcendental, la literatura d'autoajuda... A què responen aquestes modes? Al buit que hi ha a la nostra societat. Un buit que l'Església no omplirà mentre estigui pendent de recuperar el poder perdut.

A l'Església l'insulten; i això fa mal. Però no pot oblidar que només insultada comparteix el viacrucis. Perdut el poder mundà, l'Església està en condicions de ser una minoria creativa, com volia Benet XVI.

A l'estil de sant Pau, Ramon Llull s'anomenava a ell mateix «foll per Déu». Tots dos eren animadors de comunitats de fe. L'Església necessita recuperar el camí paulí: parlar amb veu honesta, enamorada i clara, sense poder. Com va fer Llull personalment, l'Església ha de començar per assumir els seus pecats mundans i, tot trobant el nucli de la fe (l'amor sense límits), buscar la manera de parlar al món actual. Llull al segle XIII es va posar a estudiar llengües per poder raonar l'evangeli als estranys: abans de

predicar al món convé entendre el llenguatge del món.

Sense nostàlgia del poder, reagrupada entorn de l'amor evangèlic, l'Església podria proposar als desconcertats d'avui una espiritualitat genuïna. I podria qüestionar les seguretats del món d'avui des d'una visió despullada i transcendent de l'existència. És el que el papa Francesc descriu com «hospital de campanya». Per cuidar els pobres de butxaca, per descomptat, però sobretot per rehabilitar els pobres de cor, els malalts de sentit i els addictes al plaer, que són encara molts més.

Antoni Puigverd

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

15. □ Dilluns (lit. hores: 4a setm.) [Ap 11,19a;12,1-6a.10ab / Sl 44 / 1C 15,20-26 / Lc 1,39-56]. Assumpció de la Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Dimarts [Ez 28,1-10 / Sl: Dt 32,26-30 / Mt 19,23-30]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc, de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu; beat Joan de Santa Marta, prev. franciscà i mr. al Japó (1618), de Prades (Baix Camp).

17. ■ Dimecres [Ez 34,1-11 / Sl 22 / Mt 20,1-16]. Sant Jacint de Polònia, prevere dominicà; santa Beatriu de Silva, vg. franciscana, fundadora de les Concepcionistes, a Toledo (1484); sant Eusebi, papa (grec, 309) i mr.; beat Bartolomé Laurel, rel. franciscà, de Mèxic, i mr. (1627) al Japó.

18. ■ Dijous [Ez 36,23-28 / Sl 50 / Mt 22,1-14]. Sant Agapit, noi mr. (275); santa Helena, emperadriu; sant Patrici, bisbe; sant Nicolau Factor, prevere franciscà, de Va-

lència; beat Manés de Guzmán, prevere dominicà, germà de sant Domènec.

19. ■ Divendres [Ez 37,1-14 / Sl 106 / Mt 22,34-40]. Sant Joan Eudes (1601-1680), prev., fund. Eudistes; sant Ezequiel Moreno, bisbe; sant Magí (s. III), mr., ermità a Brufaganya (Conca de Barberà); sant Lluís d'Anjou, bisbe de Tolosa (franciscà).

20. □ Dissabte [Ez 43,1-7a / Sl 84 / Mt 23,1-12]. Sant Bernat (1090-1153), abat cistercenc a Claravall,

i doctor de l'Església; sants Cristòfor i Leovigild, mrs. a Còrdova; beat Arquimbau, prevere d'Orleans i màrtir (s. XII); sant Samuel (s. XI aC), profeta (jutge).

21. ■ Diumenge vinent, XXI de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Is 66,18-21 / Sl 116 / He 12,5-7. 11-13 / Lc 13,22-30]. Sant Pius X, papa (1903-1914), nascut a Riese (1835); sant Privat, bisbe i màrtir; sant Bonosi i Maximià, màrtirs, patrons de Blanes; santa Ciríaca, viuda màrtir.

Diumenge XX de durant l'any

COMENTARI

He vingut a calar foc a la terra

El profeta Jeremies veu la caiguda de Jerusalem i l'exili a Babilònia com a part del disseny de Déu.

Acceptar el jou de l'exili és reconèixer el propi pecat i la necessitat de retornar ben purificats al Senyor.

Molts diuen que Jeremies *es passa als caldeus/babilonis* (37,13) i reclamen: «*Que Jeremies mori d'una vegada.*»

Mentre els jueus reclamen la mort del profeta, *Abdemèlec el cusita* intercedeix per salvar-lo.

La carta als Hebreus és homilia d'exhortació: *Accepteu pacientment aquesta exhortació* (13,22). Els destinataris estan en crisi: *han deixat la Reunió comunitària* (10,25).

He vol animar l'esforç per la constància mostrant Jesús, digne de confiança i solidari amb els homes fins a la mort, com el model i la font de l'adhesió de fe, de l'esperança perseverant i de la caritat activa.

El *núvol tan gran de testimonis que ens ensenyen com hem de viure la fe* culmina definitivament en Jesús en qui cal «*tenir la mirada fixa*»: Ell mostrarà la seva exemplaritat màxima *acceptant el suplici de la Creu*.

Cal, però, no exagerar les dificultats per viure en cristià: *En la lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang*.

La instrucció de Jesús als deixebles acaba amb un to apocalíptic. *He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar!* De quin «foc» parla Jesús?

El foc simbolitza la paraula de Déu en boca del profeta: *Les paraules que li he fet pronunciar a Jeremies seran un foc devorador pels qui no volen fer-ne cas* (Jer 5,14).

El foc es refereix també al Judici de Déu purificador: *El Senyor vindrà armat de foc. Abocarà el braser del seu furor, el foc de la seva condemna* (Is 66,15).

La radicalitat que viu i reclama Jesús és molt exigent.

El Messies-Príncep de pau (Is 9,5), que promet *donar-nos la pau que el món no dóna* (Jn 14,27), ens avisa: *Us penseu que he vingut a portar la pau de la tranquil·litat còmoda? És la divisió el que he vingut a portar!* Per què?

Qui de debò opta per seguir Crist i l'Evangeli —tant avui com ahir— serà perseguit, burlat i rebutjat com a signe inequívoc d'estar seguint el camí de Crist que fou burlat, calumniat, perseguit i crucificat.

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquells dies, alguns dels principals de Jerusalem digueren al rei: «Que Jeremies mori d'una vegada. Aquest home no fa sinó desmoralitzar els guerrers que queden a la ciutat i tots els restants del poble. Aquest home no vol el bé del poble, sinó la seva perdició.» El rei Sedequies els respongué: «Està a les vostres mans.» El rei era incapaç de negar-los res. Ells, doncs, prengueren Jeremies i el tiraren a la cisterna de Melquies, fill del rei, situada al pati de la guàrdia. L'hi baixaren amb unes cordes. A la cisterna no hi havia aigua, sinó fang; Jeremies quedà enfonsat en el fang. Llavors Abdemèlec, un home del palau reial, anà a trobar el rei a la porta de Benjamí i li digué: «Rei, senyor meu, no està bé això que aquests homes han fet amb el profeta Jeremies: l'han tirat a la cisterna, i ara, que ja no hi ha pa a la ciutat, es morirà allà dintre de fam.» Llavors el rei donà aquesta ordre a Abdemèlec, el cusita: «Emporta't tres homes i treu de la cisterna el profeta Jeremies abans no es mori.»

▶ Salm responsorial (39)

R. *Senyor, no tardeu a defensar-me.*

Tenia posada l'esperança en el Senyor, / i ell, inclinant-se cap a mi ha escoltat el meu clam. R.

M'ha tret fora del fang, / del llot on em moria, / ha posat els meus peus sobre la roca, / i m'hi sento segur. R.

Ha inspirat als meus llavis un càntic nou, / un himne de lloança al nostre Déu; / tots els qui ho han vist, se n'admiran, / i confien més en el Senyor. R.

Ara sóc un pobre desvalgut, / però el Senyor pensa en mi. / Sou vós qui m'ajudeu i em deslliureu, / Déu meu, no trigueu més. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus

(He 12,1-4)

Germans, envoltats d'un núvol tan gran de testimonis, que ens ensenyen com hem de viure la fe, alliberem-nos de tot impediment i del pecat, que amb tanta facilitat ens lliga i, sense cansar-nos-en, llancem-nos a córrer en la prova que ens ha estat proposada. Tinguem la mirada fixa en Jesús, que ha obert el camí de la fe i el duu a terme. Ell, per arribar a la felicitat que li era proposada acceptà el suplici de la creu, no fent cas de la vergonya que havia de passar; així s'assegué a la dreta del tron de Déu. Tingueu present aquell que aguantà un atac tan dur contra la seva persona de part dels pecadors; així no us deixareu abatere, cansats de resistir. En la vostra lluita contra el pecat, encara no us hi heu enfrontat fins a vessar la sang.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Lluç

(Lc 12,49-53)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: «He vingut a calar foc a la terra. Com voldria ja veure-la cremar! He de passar la prova d'un baptisme. Com em sento el cor oprimit fins que no l'hauré passada! Us penseu que he vingut a portar la pau a la terra? Us asseguro que no. És la divisió, el que he vingut a portar. Des d'ara dins una mateixa casa n'hi haurà cinc de dividits: Tres contra dos, i dos contra tres. El pare renyirà amb el fill i el fill amb el pare; la mare renyirà amb la filla i la filla amb la mare; la sogra renyirà amb la nora i la nora amb la sogra.»

▶ Lectura del profeta Jeremies (Jr 38,4-6.8-10)

En aquellos días, los dignatarios dijeron al rey: «Hay que condenar a muerte a ese Jeremías, pues, con semejantes discursos, está desmoralizando a los soldados que quedan en la ciudad y al resto de la gente. Ese hombre no busca el bien del pueblo, sino su desgracia». Respondió el rey Sedequías: «Ahí lo tenéis, en vuestras manos. Nada puedo hacer yo contra vosotros». Ellos se apoderaron de Jeremías y lo metieron en el aljibe de Malquías, príncipe real, en el patio de la guardia, descolgándolo con sogas. Jeremías se hundió en el lodo del fondo, pues el aljibe no tenía agua.

Ebedmélec abandonó el palacio, fue al rey y le dijo: «Mi rey y señor, esos hombres han tratado injustamente al profeta Jeremías al arrojarlo al aljibe, donde sin duda morirá de hambre, pues no queda pan en la ciudad». Entonces el rey ordenó a Ebedmélec, el cusita: «Toma tres hombres a tu mando y saca al profeta Jeremías del aljibe antes de que muera.»

▶ Salmo responsorial (39)

R. *Señor, date prisa en socorrerme.*

Yo esperaba con ansia al Señor; / él se inclinó y escuchó mi grito. R.

Me levanté de la fosa fatal, / de la charca fangosa; / afiancé mis pies sobre roca, / y aseguré mis pasos. R.

Me puse en la boca un cántico nuevo, / un himno a nuestro Dios. / Muchos, al verlo, quedaron sobrecogidos / y confiaron en el Señor. R.

Yo soy pobre y desgraciado, / pero el Señor se cuida de mí; / tú eres mi auxilio y mi liberación: / Dios mío, no tardes. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos

(Heb 12,1-4)

Hermanos: Teniendo una nube tan ingente de testigos, corramos, con constancia, en la carrera que nos toca, renunciando a todo lo que nos estorba y al pecado que nos asedia, fijos los ojos en el que inició y completa nuestra fe, Jesús, quien, en lugar del gozo inmediato, soportó la cruz, despreciando la ignominia, y ahora está sentado a la derecha del trono de Dios.

Recordad al que soportó tal oposición de los pecadores, y no os canséis ni perdáis el ánimo. Todavía no habéis llegado a la sangre en vuestra pelea contra el pecado.

▶ Lectura del santo evangelio según san Lucas

(Lc 12,49-53)

En aquel tiempo dijo Jesús a sus discípulos. «He venido a traer fuego a la tierra, ¡y cuánto deseo que ya esté ardiendo! Con un bautismo tengo que ser bautizado, ¡y qué angustia sufro hasta que se cumpla! ¿Pensáis que he venido a traer paz a la tierra? No, sino división. Desde ahora estarán divididos cinco en una casa: tres contra dos y dos contra tres; estarán divididos el padre contra el hijo y el hijo contra el padre, la madre contra la hija y la hija contra la madre, la suegra contra su nuera y la nuera contra la suegra.»